HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אכל נפפנה. צריך הוא להרגות את עצמו כעומד לפני המלך ועמוד בתימה אכל ק"ש אינו מדבר לפני המלך: **הדרוקן.** חולי המעלה את הכרס: **סיגון.** שם מי רגליס: **יקון.** חולי שמשו גלגיל"ה: **ידיו כנגד הכסא.** מחילה יש גירו לצין בית הכסא ופשט ידיו לפניס מן המחילה: **כל הנשמה.** הפה והחוטם בכלל ההילול ולא שאר מבריס: **שיש לו עיקר.** שהלוחה מונחת שם ומסרחת. ושאין לו עיקר הפחת רוח: **מרחיק ד' אמות.** מן העיקר ולא"פ שהריח בא אליו וכגון שהיה לאחוריו שאינו רואה לוחה: **ממקום שפסק קריה.** שהריח כלה שם: **לא כנגד צואת אדם דו.** ולא"פ שאין ריח: **ליח הלכתא כי הא מתניתא.** לגיעל לאסקר צואת כלבים וחזירים בזמן שיש בהן עורות. לצואת בהמה ד' אמות ושאר מקומות אסור לקרות ק"ש ורב חסדא אמר אסור לקרות ק"ש ואפי' בצואת כלבים בזמן שנתן עורות לתוכן בעו מיניה מרב ששת ריח רע שאין לו עיקר מהו אמר להו אתו חזו הני ציפי דבי רב דהני גנו והני גרסי בי רב ששת ואמרי לה בי רב יהודה ואמרי לה בי רב חסדא ואמרי לה בי רב אחא בר יעקב ואמרי לה בי רב אחא בר יעקב ואמרי לה בי רב אחא בר יעקב